

DORMIAM ET REQUIESCAM

ET ABUNDANTIA PACIS.

ETTURTUR NIDUM ALTARIA.

ELECTORUM CONSERVASTI.

III. ÉVF. 1902 5. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA
A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Rákos-u. 5

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMÁSA BUDAPESTEN

CUJUS NON SUM DIGNUS...

IT DEUM ADORAVIT.

SPIRITUS CONTRIBULATUS.

PARCE POPOLO TUO.

...

ÖRÖKIMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: Boldog a mi szívünk, mikor Benned nyugszik. — Urnapján. — Urnapra. — Két urnapi körmenet. — Az áldozat. — Azok a májusi virágok. — Megtérés az urnapi körmenet alatt. — Pange lingua . . . — Urnapí körmenet a vízen. — Tanítás az Oltáriszentségről. — A Mária-Reparatrix örökimádási apáczarend. — Vegyesek. — Oltáregyesületi ügyek. — Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről. — Hirdetések.

Boldog a mi szívünk, mikor Benned nyugszik.

Mi kell az emberi szívnek? Béke, nyugalom. Mi boldogítja a lelket? Ha kétségek, csalódások és viharok keserőségét feledve, rokonkebel szeretetében fölüdül s ujult reménynyel lát munkához. Mi az emberiség egyetemes és örök vágya? Egy hatalmas törekvés, melylyel lehető és lehetetlen utakon keresi a boldogságot: s e boldogság ismét hol kínálkozik másutt, mint a *szeretet* mindent átkaroló, mindent megbékítő, mindent enyhítő, mindent bátorító erejében.

De hol található ez a győzelmes szeretet, mely minden egyenetlenséget elsimít, a vélemények különbözőségébe békés hangulatot visz, s csak egy vágya van: jót tenni, jót akarni, a lelkeket megtisztítani mindentől, a mi önzés és irigység s őket egy szent eszményben egyesíteni? Hol van e szeretet? Bizonyára csak ott, hol nem a szeretet egy *sugara* villan csupán föl, nem csak *valami* meleg árad, hanem a hol *maga a szeretet*, a jóakarathnak mérhetetlen, végtelen mélysége *működik*, ott van béke, ott van egység, ott van boldogság.

S mi az: nem *valami* szeretet, mely előbb-utóbb elfogy, nem egy *sugár*, mely örökké nem világíthat, hanem *maga a szeretet*, minden fogyatékoság, végesség nélkül? Mi ez? Ez a végtelen isteni szeretet, ez maga az Isten. Állítsátok az Istent, az élő isteni szeretetet az emberek közé, s béke lesz, boldogságot fogtok találni.

Emberi szeretet, véges jóakarath, korlátok közé szorított törekvés e csodát nem képes művelni. Mert ime, mindaz a jóakarath, mely az emberi munkát — úgy szellemi, mint anyagi téren — sarkalta, az emberiség kis részének vivta csak ki megelégedését, a többiek — egyének úgy, mint osztályok —

a másik fél érvényesülésével saját érdekeiket látták veszélyeztetve, az ellenkező vélemény diadalában meggyőződésük sérelmét látták, új irányban, új eszmében, új ellenséget láttak. A pusztán emberi törekvések, partikuláris voltuknál fogva, szétválasztó hatást gyakorolnak, s ezért teljes megnyugvást, végleges boldogságot, szent békét nem szülhetnek.

Avagy volt-e valaha uralkodó vagy hős, ki az egész világ osztatlan tisztelét és bizalmát bírta volna? Volt-e tudós, bölcs, ki az *egész* szellemi haladás irányítójának mondhatta volna magát? Nem voltak-e inkább ellenséges táborok vezérei, kiknek ellenkező törekvései közé nem volt a ki harmóniát vigyen?

Nem is lehetett másképp, mert nem volt e különböző áramlatok és irányok közt egy oly tényező, mely körül mindnyájan békében találkozhattak volna, melyben minden jóakarát, minden nemes törekvés megnyughatott, mivel tartalma végtelen, jósága mérhetetlen — s így minden nemes indulatot foglalkoztatva, mindegyiket célhoz vezetve, mindenkit boldogított volna. Mi szükséges ehhez? Ismételjük: ehhez az szükséges, hogy maga a megtestesült, végtelen isteni szeretet álljon ott az emberek között.

Íme, ez az Oltáriszentségnek mint az emberi boldogság legfőbb tényezőjének, a szív teljes békéje eszközlőjének magyarázata. Az Isten nem azért teremtette az embert, hogy örökös harcban álljon; boldognak akarta látni. Odaállította tehát az emberi küzdelmek központjába a látható, de mégis elfátyolozott, élő isteni szeretetet, hogy az ellentétek körülötte elsimuljanak, a küzdőket e mélységes szív békéje lefegyverezze s a társadalmi különbségek minden árnyéka, az önzetlen, önfeláldozó szeretet e vakító fényénél elenyésszen.

Ha a kereszténységnek sikerült az ó-kor áthidalhatatlan társadalmi ellentéteit megszüntetni, ha a rabszolgát embersorba tudta állítani, ha a különböző bölcséleti rendszerek homlokegyenest ellenkező tételeit meg tudta békiteni, ennek talán legfőbb oka, hogy mindezek az ellentétek fölolvadtak a köztünk kenyérszin alatt élő Istenember szeretetében, kiben mindenki megtalálta a maga ideálját, kiért fáradni gyönyörűség, kinek alázatosságát utánózni dicsőség, kinek szenvedésében részt venni kitüntetés, kinek szeretete után törekedni elégséges és tökéletes cél. S ha a fáradság meg nem tör és el nem keserít, ha a megaláztatás nem kerget lázadásba, ha a szenvedés nem csal panaszt az ajkakra, ha az ember életének van nemes célja, mi hiányoznék akkor a boldogsághoz, a megelégedéshez? Semmi. Boldogok lehetünk tehát, mert itt van köztünk, közeledik felénk az Ur, a szentségi Jézus.

Mély gondolatot fejezett ki a világhírű művész, midőn lefestette a pogány iskolát, melyet az egységnek hiánya, a hanyatott lélek szerte kalandozása jellemez s szemben vele lefestette a keresztény élet iskoláját, hol minden szem ezt az egy pontot, az élet célját megmagyarázó Szentséget keresi, s e

Rafael : Disputa.

körül nyugalmat, békét talál minden földi vándor, a hatalmas uralkodó ugy, mint a szegény napszámos, a dicsőséges pápa ép ugy, mint az utolsó jámbor hívő, s akár csak a mennyei Krisztus körül csoportosuló megdicsőült lelkek, békét s benne boldogságot találnak mindannyian.

S e napokban ezer és ezer helyen megelevenedik az a Rafael-kép, midőn az Urnapi körmenetben boldog egyértelműséggel látjuk résztvenni az összes társadalmi osztályokat a legfelsőbbtől a legalsóbbig, s diadalénekek kísérik a mi Urunkat, Istenünket. Ez az ünneplés nem elégedetlen tömeg tüntetése, pedig köztünk is vannak szerencsétlenek, ez nem forradalmi menet, noha mi is jogok — de örök és romolhatatlan égi jogok — mellett tüntünk, ez nem rombolni, hanem szellemi várakat építeni akar, ez nem a pusztulásban gyönyörködik, hanem a béke áldásában, mely vég nélkül árad abból az isteni Szívből, melyet ott hordoznak utcáinkon, hogy boldogságot csepegtessen azokba a hányatott szivekbe, melyek mellette, benne keresik a nyugalmat.

Jöjjetek! Kövessük őt!

G

Urnapján.

Urnapja! . . . Ugyan miféle ur napja e nap, az Egyháznak e szép, e magasztos ünnepe? Az Ur Jézus napja, az oltárszentségi Jézus ünnepe! A kicsiny, kerek ostya takarójába burkolt nagy, végtelen Isten ünnepe az Urnapja! Az Egyház mély hitének fenséges megnyilatkozása a mai körmenet.

Ma elhagyja az oltárszentségi Jézus egész éven át őrzött sötét börtönét, az oltárszekrényt; szűk neki e napon a templom is, az Isten háza, az Ő lakása, — ma ki vágyik, ki a szabadba, ki szeretett népe közé. Mily kellemes nekem az emberek fiai közt lennem — mondja az Ur, — mennyire örvend ez a jó Jézus, ha fölkeressük Őt az Oltárszentségben, ha térdre hullva imádjuk Őt, ha gyermeki szívvél társalgunk Vele?! Mennyivel magasztosabb, mennyivel lélekemelőbb az Ur Jézus és népe érintkezése a mai szent napon, nagy Urnapján! Megjelenik népe házai között és bejárja utcáikat, — azokat az utcákat, melyeket ők nap-nap után végigrónak annyi különböző jó és rossz, szép és undok gondolat között!

Ugyan mit gondol, min tűnődik az Oltárszentségben élő nagy Isten, az Ur Jézus, mikor ma a pap ott viszi remegő kezében, meghatott szívvél, száz és száz ájtatos hívő kíséretében Urát és Istenét, őt magát a Jézust?! . . .

Azt teszi, ugy gondol és érez, mint jó földesur vagy király, mikor szeretett jobbágyai portáján megjelenik. Látja nyomoruságukat — megesik rajtok szive, segít bajaikon. Látja hűségöket, megáldja derék alattvalóit, testi-lelki jóval, ezer áldással! Látja hűtlenségöket, hogy gyalázzák urokat, hogy bitangul bánnak reájok bizott jószágával — ugyan mit tesz az áldott lelkű ur?! Szánja tévedő gyermekeit, szeretettel fordul hozzájuk és megtöri hideg szívök jégkérget! De jaj annak, ki még ekkor sem tér urához! . . . Így a drága Jézus is, a mi nagy Istenünk, az Ur! Megjelenik ma közöttünk, nyomorult, küzködő és oly bűnös emberek között. Ha látja, hogy hű szolgálai maradtunk, hogy biztunk Benne, hogy erős várunk nekünk Ő és egyedül Ő — oh boldogok mi — az Ur Jézus az örök üdvösséget már megadta nekünk! Ha meg fölláztunk ellene és elhagytuk őt, ha bérenczekké lettünk — oh akkor se essünk kétségbe — hisz ime, itt jó a kegyelem trónján, itt az Oltárszentségben. Boruljunk térdre, kérjünk bocsánatot és fogadjunk örök hűséget — ma Urnapján. Ne keményítsétek meg sziveiteket, ha az Ő szavát halljátok — int óva a zsoltáros — ma Urnapján!

Fogadjuk hát őt, Üdvözítő Jézusunkat, fogadjuk mint legfőbb Urunkat, mint illik Istenünket! Valljuk nagy, valljuk erős hittel, hogy Istenünk, hogy Jézus Krisztus van jelen abban a kerek ostyában, hisz ez a kenyér — az Ő teste, melyet ígért a világ, széles e világ életéért; — hisz Ő az élő

kenyér, ki az égből szállott alá, vallja maga az Ur Jézus! Legyen ma százszor nagyobb, mint máskor a mi hitünk; emelkedjünk annyira, hogy nem jámbor érzelmekkel csupán, hanem teljes, tökéletes hittel, az ész, a szív, az akarat hitével valljuk ma az Oltárszentségre szegezett tekintettel: Te vagy Krisztus! A teljes megsemmisülés érzete: én semmi sem vagyok, ez ott az Isten! felel csak meg az Urnapja méltó megülésének! Félre hát minden büszkeséggel, félre minden álszégyennel! Én Uram, én Istenem! e sokat mondó sóhaj üljön ma ajakunkon!

Fogadjuk az Oltárszentségben rejtőző Istent alázatos szívvel, fogadjuk szeretettel és őszinte bizalommal, hisz soh sincs közelebb hozzánk, sohsem kegyesebb, mint a mai napon! Vegyük jó szívvel, vegyük epedve áldását, hisz Isten áldása, hathatós áldás az! Essünk az utca porába, valahányszor csak áldásra emeli a pap az Oltárszentséget! Megáld az a Jézus bennünket, meg családjainkat, áldást mond házunkra és földjeinkre, megáldja az egész világot, meg a föld mindanégy tájkát! Hiszen azért jött hozzánk, azért látogat meg otthonunkban!

Tegyünk róla, legyen diadalut az Ur Jézus e látogatása. Egyesüljünk Szentegyházunk hódolatával, mely ma fönnen hirdeti, hogy az Oltárszentség a kegyelem forrása, éltetője, hogy az mindene! Egyesüljünk az ég ünnepevel, az angyalok hódolatával a Bárány előtt, hogy legyen nagyobb, legyen dicsőbb, legyen fenséges az Ur Jézus e diadalutja! Esengjünk Neki szent hozsannát és szórjunk virágot utjain; — tegyünk úgy, mint Jeruzsálem tett virágvasárnapján. Oh de ne, ne kövesse a virágvasárnap lelkes hódolatát nagypéntek rut csalfasága! Ne legyünk áruló Judások, ne álnok farizeusok! Maradjon állandóan a mély hit, az őszinte hódolat és ragaszkodás szívünkben Jézus iránt, ki már kétezer éve él, él szakadatlanul közöttünk az Oltárszentségben és éltet és táplál bennünket az örök életre!

Fokozza lelkünk imádását, szaporítsa könnyeink hullását annak gondolata, hogy hányan vannak, kik nem ismerik az oltárszentségi Jézust?! Gőgjük nem engedi, hogy térdre boruljanak Előtte; büszke daczczal szemlélik — csak kíváncsiságból, mint egy látványosságot — az urnapi szent körmenetet és gúnymosolylyal fogadják hódoló imádásunkat! Mily szívet facsaró látvány városok utczáin szemlélni ma az ilyeneket! Szegény, szerencsétlen testvéreink! Ők nem sorakoznak a hódoló körmenet magába szállott, imádásba merült, ájtatos csoportjához! . . . Kérünk Téged Uram, könyörülj rajtok, nyisd meg szemeidet, mert nem tudják, mit cselekesznek! Nekünk pedig, kik ismerünk Téged és szeretünk, kik hódolunk Neked, bocsásd meg botlásainkat és hidegségünket, bocsásd meg, hogy oly sokszor megfeledkeztünk Rólad!

Áldj meg Uram, áldj meg te nagy Szentség! Hozsánna Néked, hozsánna!

~ ~ ~ U R N A P R A ~ ~ ~

Német szöveg nyomán szabadon.

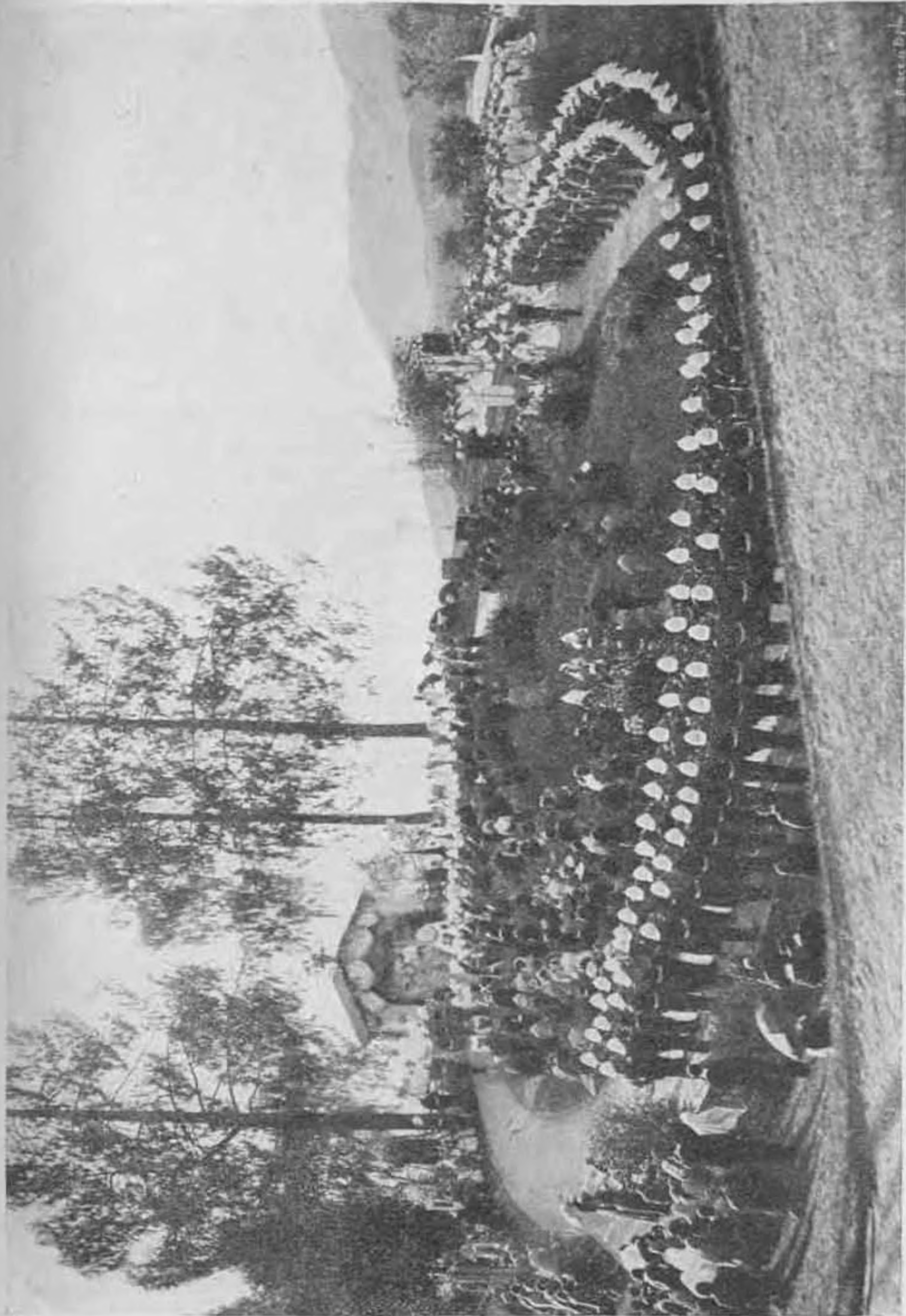
<p>Pálmát, Sion, virágot utaidra! Fogadd méltón Megváltó Istened! Mit látsz s mi benned él, csak őt imádja, Csak néki zengjen méltó éneket!</p> <p>Hajoljatok meg halmok, büszke bérczek! Vihar, hullámozó tenger csendesülj! S te nap, oh küldd a legdicsőbb sugárt ma, Királyi nép királyi nászra gyül!</p> <p>Oh boldog angyalok s ti égi szentek, — Ma irigylőink mennyek trónirul — Ujjongjatok velünk, midőn ma hozzánk A századok királya bevonul!</p>	<p>A rózsá illatát dusan lehelje, Zengjen dalt a lombok sátora! Legyen a nagy természet egy hozsanna, Hogy Alkotója itt halad tova!</p> <p>Te emberszív, gyuladj ki az örömtől! «Ő orvosod — bajodban fölmutat; Dicső királyod Ő — s te nem követnéd Az érted szolgál, legkegyesb Urat?»</p> <p>Oh szállj imánk! Mint tömjén szállj magasra! Lángolj te hívő szív szeráf-tüzet, Oh légy dicső oltára önmagadnak, Mutasd be rajta mind, mi csak tied!</p>
--	---

Milbich Tamás.

Két urnapi körmenet.

Két képet mutatunk be olvasóinknak. Urnapi körmenet mind a kettő, de két messzi vidék s — tegyük hozzá — két különböző világ. Darleejingben a Himalaya égbe meredő hegyláncza tövében a kezdő kereszténység, az újonnan plántált egyház mutatta be ünnepi hódolatát a kenyérszinben rejtőző Istenember előtt. Az első keresztények buzgósága ujul meg itt e jámbor indusok lelkében, kik az egyház tanításának, a keresztény civilizációnak áldásait csak nem rég élvezik. Gróf Vay Péter, hazánkfia, ki e vidéket nem rég beutazta, megkapó képét festi annak a mélységes buzgalomnak, melyet a barnabőrű, de hófehérlelkű keresztények az egyház intézkedéseinek, így az urnapi körmenet megtartásában is tanusítanak. Itt valóban látja az ember, hogy Krisztus ugyanaz tegnap és ma, Ázsiában és Európában, mindenütt és mindig ugyanaz a dicsőséges király és tanító.

Nem vetekedhetik az egyszerű körmenet fénye a másikéval, melyet a keresztény civilizáció kellő közepében, *Bécsben* tartanak meg évenként hagyományos pompával. A Habsburg-dinasztia dicsőséges tradíciói közé tartozik az Oltáriszentség iránt való mély tisztelet, melynek főképp Urnapján ad az uralkodóház kifejezést. Káprázatos fénynyel hordozzák körül a legfőbb és legfőbb Oltáriszentséget Bécs utcáin s midőn a világváros urai és népe hódolatos tisztelettel borulnak le a szentségi Üdvözítő előtt, ez a fényes tanu-

Urnapí körmenet Darleejngben.

bizonysága annak, hogy Krisztus dicsőségét semmiféle hatalom, semmiféle haladás, semmiféle művelődés sem homályosíthatja el.

Amott az egyszerű hívők jámbor buzgalma, itt a hatalmasok hódolata hirdeti: Christus regnat, Christus imperat.

Az áldozat.

(Folytatás.)

Az előzmények után mindenestre fölmerül a kérdés: miért nem lehetséges bűnbocsánat engesztelés nélkül és ez ismét áldozat nélkül? Isten mindenhatósága és jósága nem jogosít föl azon föltevésre, hogy emberileg szólva, Istennek könnyebb volna közbenjáró nélkül megbocsátani? Ám a bűn, az isteni törvénynek megszegése, súlyos dolog, melynek következményei magukban véve elmaradhatatlanok és helyrehozhatatlanok. A bűn zsoldja vagy jutalma a halál: «a bűn, ha véghezvitetik, halált okoz». Ez a halál, mely az Istentől való szabad elfordulásnak szükségképeni következménye, alapjában lelki természetű: az önmagára utalt, teremtett lélek tehetlensége és tökéletlensége. Közvetve pedig a testi halálnak is okozója, a mennyiben a léleknek uralmát a test élete fölött megsemmisíti s így a természeti törvények alá bocsátja. A mint senki sem követelheti Isten mindenhatóságától, hogy az öngyilkost, ki létének formáját öngyilkosság által megváltoztatta, egyszerűen föltámaszsa, mivel ez új teremtési aktus nélkül lehetetlen, tehát csodának kellene közbelépni: úgy a bűnnek bocsánata is, a lélek halálos sebének orvoslása új életadás, tehát csoda nélkül nem történhetik. Ezen csoda a megváltásban történik meg.

Még világosabb ezen közbelépés szükségessége, ha bűnt lényege szerint mint a szabad elhatározás tényét tekintjük, melylyel a teremtett lény, a mennyiben tőle függ, a megismert isteni akarat ellen egyszersmindenkorra elhatározza magát. A mint tehát a bűn szabad elhatározásból folyó cselekmény, úgy megszüntetésére az eddigi hamis helyzetnek föladata, nyílt irányváltoztatás, az Istenhez való ragaszkodás megújítása, szóval ismét szabad elhatározásu cselekmény szükséges. Miként eszközölhető ez? Isten mindenhatósága nem csikarhatja ki; a bukott lény, mely erkölcsileg halott, sem erővel, sem akarattal nem rendelkezik; sőt ha akarná is, jelenlegi helyzetében nem is nyújthat elégtételt megtagadott engedelmisségéért. Azért a kiengesztelés és föltámadás csakis *közbenjárás* útján történhetik, ez pedig az emberiségbe ojtott új élet által. A megváltás kegyelmének első nyilvánulása a lelkiismeret világossága és tanuskodása, mely a bukott emberiségben nemcsak a bűn és a büntetés tudatát tartja ébren, hanem engedelmisséget követel a megismert erkölcsi törvény iránt és így a megtérés és kiengesztelés útját egyengeti.

Részlet az urnapi körmenetből Bécsben.

Részlet az urnapi körmenetből Bécsben.

Isten örökérvényű törvényének semmibevevés, megszegése és igazságosságának érvényesülése között van a bűn; hogy elenyészsen, ki kell egyenlíteni, engesztelni. Ennek kieszközlésére az ó-kor az állatok vérént használta; maga szent Pál apostol is azt mondja, hogy vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. Az ó-szövetség törvénykönyvében isteni rendelet folytán a vérbocsánatot eszközlő szerként volt előírva. A vér evését, mint borzalmas dolgot, tiltotta az ó-szövetségi törvény és pedig azért, mert a test lelke vagyis élete a vérben rejlik; mert a vér a test táplálásának és melegének fő tényezője, így tehát tőle függ a test mozgása, alakulása, a szerves élet, az élet fölött pedig egyedül Isten rendelkezik. Ezen oknál fogva a vér, mint az életnek hordozója, az élet Urának volt szentelve még az esetben is, ha a leölt állat nem is volt áldozatra szánva; ez természetesen nem zárja ki azt a célt sem, hogy ily uton megakadályoztassék a kedélynek eldurvulása és elvadulása.

Van ezen törvénynek még egy más indoka is, a mely szoros viszonyban van az engesztelő áldozat lényegével. Ha a zsidók vadászaton vadat ejtettek el, akkor is elő volt írva, hogy vérént engedjék kifolyni és földdel takarják be, «mert a test lelke a vérben vagyon és én azt nektek adtam, hogy az oltáron azzal tisztítsátok meg lelkeiteket és a vér a lélek engesztelésére legyen». (Lev. 17, 11.) A vért tehát szentnek, Istennek szentelt dolognak tartották, a mint azt az összes áldozatoknál láthatjuk.

Hogy ezen képletességet megértsük, tekintetbe kell vennünk, hogy a vér a lélek hordozója, az emberi léleknek helyettesítője és hogy a vérnek engesztelő ereje van. Az ősi népek történeti emlékei arról tanuskodnak, hogy nemcsak a zsidók törvénye tulajdonította a vérnek a lélek létezését, a testben való jelenlevését. A perzsák vallása szerint az istenség a fölajánlott áldozatnak csak lelkét kívánta és mihelyt az áldozati állat vére kiömlött, az állat husát magánczélokra használhatták. Az egyiptomi képirás szerint a héja a lelket jelentette, mert azt hitték, hogy a lélek is vérrel táplálkozik, mint a héja. A görög bölcsek szintén a vért tartották az élet hordozójának. A középszerű és szir népek, a melyek férfi- és nőisteneket különböztettek meg, az istennőknek csak tömjént áldoztak, mint a növényvilág hatalmainak, mert a növények lelkének az illatot tartották; a férfiisteneket véráldozatokkal tisztelték, mert ezek az állatvilág fölött uralkodtak, az állatok lelkét pedig a vérben vélték föltalálni.

Annyi bizonyos, hogy a test minden érzése és mozgása az arteriás erek vértartalmának az egyes testrészekhez való tódulásától függ és mivel a testnek minden alkotó elemét magába foglalja, joggal folyékony szervezetnek nevezhető. A hol a vér folyása elakad vagy hiányzik, ott megszűnik az állati élet minden nyilvánulása; azért tekintik a vérkiontását a lélek kiáradásának, eltávozásának, a mennyiben ezen lélek alatt csak az állati élettényezőt vagy életerőt értjük.

Ha tehát a Szentírás azt tanítja, hogy: «a test lelke a vérben van», akkor csak a kialakító erő és eredménye, az anyagi alakulás közt tesz különbséget, lényegében azonban mindkettő ugyanaz. A természeti lélek (nephesch, psyche, anima) maga a természet alanyi életének bizonyos fokán, a test, vagyis a szerves, érzékekkel ellátott testiség, külső megjelenítés, megtestesülés és egyuttal ezen életnek szerve, melynek működése, érzése, mozgása, anyagereje, hőfejlesztése stb. ép oly lényegesen függ az idegektől, mint az izomzattól és a melynek egysége az előbbiek központi szervezetétől függ. Ennek daczára a lelket, az állati élet önerejét nem az idegrendszerben, hanem a vérben keressük, mert a vér az a forrás, a mely az idegeket és izmokat táplálja és erőnyilvánulásait lehetővé teszi.

Az ember érzéki léte szerint szintén természeti lélek, psyche, de az állatok lelkénél sokkal magasabb rangú. És pedig nem mintha a szerves emberi test érzékeivel együtt a kialakító természet legsikerültebb mesterműve és alanyi életének tetőpontja volna, hanem mert a teremtő Isten közvetlen és új beavatkozása által jött létre. Ezenkívül a természet ezen tetőpontján eléri folytonos törekvéseinek célját: legbensőbbben egyesül a teremtett lélekkel. Az ember psychéje nincs saját szűk körébe zárva, mint az állatoké, mely körével él és mul el, hanem szorosán az ember lelkéhez van kötve úgy, hogy nélküle egyáltalán nem létezhetik. Már most miként törölheti el az ember bűnét az állat vérével, helyesebben lelkével? Nyilvánvaló dolog, hogy ez esetben élet életet, lélek lelket helyettesít és pedig úgy, hogy a testileg hibátlan állat bünnélkül való lelke helyettesíti annak az embernek lelkét, a ki a bűn által a halált megérdemelte. Az által, a mi az áldozati állattal történt, az áldozó szeme elé állított bűn és büntetésre méltó volta és vágya fölébresztetett, hogy a kiengesztelődés tényleg és bensőleg valósuljon rajta, a mi ezen cselekményben csak *képletes*, szimbolikus, nem *valódi* kifejezést nyert.

Fieber Henrik.

Azok a májusi virágok.

Itt a május! A gyönyörű május. Bimbó fakad és virág nyílik mindenfelé. Illatától szinte terhes a levegő, meg a templom. Mert a katolikus egyház gyöngéd érzése, lovagias tisztelete ide hozza ezeket az illatozó virágokat a szent Szűz lábaihoz. Mintha a régi romantikus világ elevenednék föl újra. Mennyi költészet. Virág, rosszul írom, virágerdő — a virágok virágának, a dicsőséges, szép szűz Máriának... Legalább úgy láttam majd minden templomban, a hol e hónap folyamán csak megfordultam.

És megvallom, hogy a mikor ott térdeltem az ilyen virágos oltár előtt, legeslegelőször szinte rosszul esett. Bántott, hogy a mig a szentségi oltár

csupasz és virág nélkül való, addig a másik oltár, ha a szűz Mária oltára is az, csupa ékesség, csupa dísz, csupa virág...

De aztán gondolkoztam és megnyugodtam. Még pedig azért, mert természetesnek tartottam, hogy az édes anyja ünnepén a fiu kifoszsa magát minden diszéből, minden pompából, csak hogy az édes anyja dicsőségét, fényét, szeretetét növelhesse. Melyik fiut lehetne ezért elítélni? Egyiket sem. S így Krisztust sem, a kinek örömet szerez, ha a neki járó virágok — különösen májusban — édes anyja lábai elé legyenek helyezve és ott nyiljanak, ott illatozzanak megvalósítván szűz Mária sejtelmes vízióját, melyben látta: «boldognak hirdet engem minden nemzedék». (Luk. 1, 48. v.)

Sőt tovább gondolkozva észrevettem, hogy e virágok szűz Mária oltárára helyezve még csak nem is csorbitják a szentségi Jézust illető tiszteletet, mert olyan szépen beszélnek szűz Mária édes anyai szivéről, lelki világáról, hogy annak, a ki hallgatja és beszédüket megérti, csak annál inkább gyullad szive szeretetre az édes Jézus iránt. És az is bizonyos, hogy nem megy ki a nélkül a templomból, hogy ne köszöntse a szent Szűzzel együtt a szentségi Üdvözítőt is.

Hisz' vegyük csak őket. Ott vannak összehordva, egybehalmozva mind. Legalul a sok örökzöld... Minden levele egy-egy emléke annak a forró vágyódásból eredő reménynek, a mely szűz Mária szivének is alapérénye volt.

Szinte hallani vélem, a mint egy eltévedt szellő belibben a nyitva maradt ablakon s végig fut a levelek között, suttogásukat, a melylyel regélik egymásnak, mennyi rokon vonás van az ő örökös zöldelésük és szűz Mária folytonos vágyódása között, a melylyel élte minden napján kívánczozott egyetlen öröme, szentséges fia, az Ur Jézus után...

Még tovább is folytatták volna beszédüket, de a játszi szellő a pálmák levelei közé surrant s most azok vették át a szót... S fűzték tovább azt, a mit az örökzöldek elkezdettek... Mert ők többet is tudtak. Ők tudták azt is, hogy szűz Máriában oly nagy volt a folytonos vágyódás Jézus után, hogy különösen a mennybemenetel után napjainak mindegyike a vértanúsággal fölérő gyötrelém volt. Mint az eltikkadt virág a harmatcsöpp után, úgy sóvárgott szűz Mária a mennybeszállt üdvösséges isteni Fia után. S ez a sóvárgás epesztette, gyötörte, vértanuvá tette.

A pálmáknak azonban itt el kellett hallgatniok, mert a nyitott ablakon keresztül egy kis pillangó is beszállt, hogy az eltévedt szellőt megtalálja. De a szellő játszi kedvében volt s a mint látta, hogy libeg a pille, elbujt az ibolyák közé úgy, hogy most a pálmák után a szerénykedő ibolyák kezdtek beszélni. De igazán alig volt idejük elmondani, hogy alázatosságuk mennyire megegyezik szűz Mária visszavonult életével, alázatos lelkével, mert a kis pillangó észrevette az ibolyák között bujkáló szellőt és utána

szállt, mire a szellőcske a gyöngyvirág kelyhébe bujt. Az ibolyák pedig elnémultak...

De szólt a gyöngyvirág, hogy ő se közönséges virág, hiszen ő a szűz Mária bánatos könyeinek emléke. Ott virágzott először, a hová szűz Mária bánatos könyei hullottak, a mikor a keresztt alatt állott. Oly megindító volt ez a bánatos könyezés, hogy azt akarta a szenvedő istenember, az édes Jézus, miszerint az érette hulló édes anyai könyeknek gyöngéd emléke megmaradjon. Ez a gyöngyvirág mig azonban szólt, megimbolyodott harangos fejceskéje s odaütődött a kedves nefelejtshez, a mely erre szintén suttogni kezdett. Suttogásából megértettem, hogy a kis nefelejts sincs itt hiába. Az emlékezet, a kegyeletes emlékezés virága ő, a melynek legméltóbb helye itt van azon szüzsies Sziv előtt, a melynek élete, egész valója, benső lelki világa az Ur Jézusra való folytonos kegyeletes emlékezés volt.

Tetszettek e szavak a gyöngyvirág kelyhecskéjébe bujt kicsi szellőnek is, ámde addig lóbálta, mig kiesett belőle. S hogy a pillangó még se vette észre, az csak onnan volt, mert a kis szellő a lilium hófehér szirmai közé bukott és az egészen eltakarta. A mint azonban megérintette a kis szellő, összerezte a hófehér lilium s rezzenéséből láttam, mennyire méltó képviselője ez a virág annak a léleknek, a kinek szüzsies tisztasága, ártatlansága fölülmulthatlan volt és marad is örökké. Mert hiába: «Macula non est in Te». — Szűz vagy, hibánélkül való vagy — bünnélkül való. Csupa angyali ártatlanság vagy meg érintetlenség! Oh kegyes, oh édes, szűz Mária, Krisztusnak, az én Istenemnek édes anyja...

A pillangócska ezalatt mindenfelé kereste a szellőt. Végre is a rezedára szállt. Azt gyötörte, azt faggatta kérdéseivel. De az, mint a türelem virága, föl sem vette a kérdezősködést, hanem türelmesen felelgetett a kis kíváncsinak. Türelmesen, mintha érezné, hogy annak oltárán illatozik, a ki nagy türelemmel, Isten akaratán való magasztos megadással hordotta életének nehéz keresztjét mindaddig, mig csak Isten meg nem elégelte.

A szellő azonban látva, hogy a kis pillangó nem is sejti rejtekét, megelégelte a bujócskát. Fölröpült az illatozó rózsa nyiló virágára. Persze ugy, hogy a pillangó is észrevegye. Észre is vette. Odaröpült erre ő is és a szeretet virágának illatától megrészegülve összeölelkezve repültek ki a nyitott ablakon... Mintha a szeretettől fölemésztett istenanyai lélek röpönt volna ki a virágok közül...

Csend lett. Elhalt a kis virágok suttogása. Csak a passiflóra, a szenvedés virága, hajtotta le fejceskéjét bánatában, hogy őt se a pille, se a szellő nem vette észre... De a százszorszép vigasztalta, hogy ne busuljon, sőt örüljön, hiszen kelyhe a megváltás jelvényeit viseli s ezért kedves virága marad mindazoknak, a kik a szenvedő Ur Jézusra szeretnek emlékezni s így kedves virága marad mindig szűz Máriának is...

Én pedig leborultam és bocsánatot kértem a szentségi Jézustól, hogy e virágok miatt féltékenykedtem édes anyjára, a szép szűz Máriára. Bocsánatot kértem és nekem is a százsorszép felelt:

«Mit beszélnek a virágok?
Ne a földtől kérdezzétek,
Az a harmat fölülről jött,
S az az illat fölfelé megy.
Mit beszélnek a virágok
Kora reggel, késő este?
Hogy a szívünk örök Istent
Hőn imádja, hőn szeresse!» (Lemondás dalai.)

Jeszenszky Kálmán.

Megtérés az urnapi körmenet alatt.

A Jézus Szentséges szive társulatának évkönyvében L. György nevű ur a következő tanulságos történetet beszéli el. 26 éves koromban utazni indultam. Lyoni tartózkodásom alatt hallottam valamit a tiszteletreméltó Vianney János ars-i plébánosról beszélni. Azt mondták nekem, hogy ezen szentéletű pap gyóntatószéke körül, a mely szerény falusi templomában áll, az emberek tömege, még a messzebb eső vidékekről is, egybegyülekezik gyónását elvégezni; egyik csapat a másikat váltja föl. Olyan buzgósággal keresték a gyógyírt lelkük sajgó sebére az emberek, mint a szenvedő beteg testének enyhülést, gyógyulást hirneves orvosnál avagy világhírű fürdőhelyen.

Egyszerre azon gondolat támadt agyamban, hogy én is Ars-ba megyek. Egy hideg, ködös novemberi napon el is utaztam; bevallom, inkább kíváncsiságból, mint ájtatosságból; mert nem volt szándékom ott gyónni.

A mint a templomba lépek, a tisztelendő atya gyóntatószéke körül majd 100 személy álldogál, még pedig nagyobb részét férfiak. Rövid idő elteltével vendéglőmbe tértem vissza; éppen ebédelni akartam, de a vendéglős azon kérdéssel fordult hozzám:

— Nem ebédelne a tisztelendő urral?

— Oh igen! miért ne, — volt válaszom. — Öt perczczel később egy öreg, tiszteletreméltó kanonokkal ültem szemben. A társalgás tárgya természetesen az ars-i pap volt.

— Hiszi-e kanonok ur, — kérdém én, — hogy Vianney főtisztelendő ur csakugyan olyan tapasztalt lelkiatya legyen, mint a hogy azt beszélnek?

— Nem tudom, — felelte a kanonok, — hogy ő tapasztalt lelkiatya-e, én inkább Isten szellemétől vagy a Szentlélektől megszenteltnek tartom. Ezen férfiu azon titokteljes adományyal bír, hogy minden kételyt bámulatos

és igazán csodálatos módon tud eloszlatni. Azonban majd tapasztalja s aztán önmaga ítélhet.

— Azt nem igen hiszem, — mondám, — mert semmi esetre sem szándékozom gyónni.

— Akkor helytelenül cselekszik — felelte reá egykedvűen a kanonok. Ezek után más dolgokról beszélgettünk.

Még aznap este 10 órakor ott voltam a templomban, s megkönnyeb-
bülve hagytam el az ars-i plébános gyóntató-székét.

— Szülővárosában lakik ön? — kérdezte tőlem a szentéletű pap, mielőtt föloldozott volna.

— Igen, atyám! — feleltem.

— Milyen nagy a lakosok száma?

— 25000! — válaszoltam.

— Tehát önt ismerik ott?

— Igenis, mindenki ismer.

— Nos jó! Penitenciául, mielőtt a templomot elhagyja, indítsa föl a hit, remény és szeretet erényeit. De ez még nem elég. Ezen kívül, ha haza megy, a két urnapi körmenet egyikén részt fog venni és pedig közvetlenül a mennyezet után lépkedjen. Most pedig béke önnel, fiam!

Máskor, más templomban vagy más papnál a penitencia második részét valamilyen jó cselekedettel kértem volna fölcserélhetni, egy néhány ima elvégzése vagy alamizsna kiosztása által. De ezen pillanatban ajkaimat a tisztelet és belső meghatottság lezárták.

Lám, a kanonoknak igaza volt: az ars-i pap rendkívüli gyóntató-anya volt. Azonnal megtalálta lelkemnek egyik legérzékenyebb sebét és megérintette azt, t. i. az emberektől való félelmet, azaz álszégyent. Midőn engem egy nyilvános vallási cselekedetre kötelezett, mint szülővárosomban egy körmeneten való részvétel, keserű, de hathatós gyógyszert rendelt, a melytől egész bensőm, egész természetem idegenkedett s épen ezért volt legeredményesebb. Idővel azon gondolattal vigasztaltam magam, hogy ezen félelmetes penitenciától még hat hónap választ el.

Az urnapi körmenet a katolikus vallás egyik legmagasztosabb megnyilvánulása. Egyes országokban és nagyobb városokban szent vallásunk fönségét valóban nagyszerűen szokták azon bemutatni. Láttam már, a midőn a legfőbb Szentséget a felsőbb polgári hatóságok egyenruhában, 2—3 tábornok adjutánsaitól kísérve, a kormányzó, a polgármester tanácsnokaival, továbbá 400—500 nemes kísérte s azonkívül a legtekintélyesebb polgárok, a kik a társadalom minden osztályát képviselték. Egy ilyen hódolatot parancsoló körmenethez a legkönnyelműbb s leglanyhább keresztény is minden fontolgatás nélkül mer csatlakozni. De szülővárosomban szerencsétlenségemre nem így volt. A körmenetben a férfiak egyáltalán nem

vettek részt, kivéven az iskolás fiukat és egynéhány tuczat mesterembert, a kik a katolikus vallásos egyesületek tagjai voltak.

Ha ilyenformán a menet nem is volt fényesnek mondható, annál nagyobb volt a báméskodó tömeg. A 25000 lakos, az idegeneket nem számítva, az ablakokból nézte a körmenetet, vagy sűrű csoportokban álltak a város utczáin. Nos, mit gondolna városunknak ez a huszonötezer embere, mit mondanának, ha ezt a fölvilágosodott, értelmes L. Györgyöt az Oltáriszentség mögött lépkedni látnák!?

Már csak ezen gondolatnál is hideg verejték gyöngyözött végig homlokomon. És mégis lelkemnek erős meggyőződésével hittem Krisztus Urunk jelenlétét a legfőlségesebb szentségben; gondoltam és mélyen éreztem, hogy a világ összes fejedelmei csak szent kötelességüket teljesítenék, ha mezitláb fejükre hamut hintve, a legfőlségesebb Oltáriszentség színe alatt elrejtett Istenüket követnék.

Elérkezett tehát az első urnapi körmenet ideje. Nálunk u. i. két körmenetet tartanak, elsőt az urnapi vecsernye után, a másodikat reá következő vasárnap. Hogy bátorságot meritsek, elmentem a vecsernyére, a mit eddig sohasem tettem, s közvetlenül az oltár elé álltam. De ime! ennek kellemetlen következménye lett. Egyik hölgy-ismerősöm tekintetét valószínűleg véletlenségből felém fordította. Egyszerre úgy rémlett nekem, mintha egész környezetem tekintetének célpontja lennék, mintha a papság, a templomatyá, a sekrestyés, az ájtatoskodó hölgyek s mind a jámbor asszonyok és gyermekek azt sutognák:

— Nézzétek csak L. urat! Mit akarhat itt L. ur?

Ezen gondolat nyugtalanított és megzavart, s azt sem vettem észre, hogy a körmenet már rendezkedik s a templomból kifelé indul. A legfőlségesebb Oltáriszentség a mennyezet alatt elvonult előttem — s én nem mertem csatlakozni és e borzasztó penitencia elvégzését következő vasárnapra halasztottam.

Bocsáss meg, oh Istenem! Igen, volt egy idő, a midőn azon megbecsülhetetlen kegyelmet, a melyet egy bűnösnek nyújtasz azzal, hogy téged kísérhessen, súlyos robotnak tartottam.

Következő éjszakán lázam volt; oka alkalmasint az előtte való nap izgalmai voltak. S ki hinné? — örvendtem a láznak és azt óhajtottam, bár csak fokozódnék, bár tovább tartana, hogy a szobát kelljen őriznem az egész héten át. Lehetetlenségre senkit sem lehet kötelezni s így a körmeneten való részvét alól föl lennék mentve. De a lázroham elmúlt s újra csak nem jelentkezett; a következő vasárnap pedig rohamosan közeledett. Egész életemnek nem volt oly rövid hete, mind ez.

Vasárnap, szégyennel vallom be, nagy volt az örömem, a midőn az időt néztem: az égen lassankint sűrű sötét felhők gyülekeztek. Nem kellett

időjósnaak lennem, hogy egy hirtelen vihar készülődését észrevegyem. A felhők föltornyosultak, hatalmas zápor kerekedett az én kimondhatatlan örömömre, de csakhamar vége volt mindennek s a körmenetet mégis megtartották.

Ekkor két kezemmel a szívemhez kapva, helyemet a mennyezet mögött, inkább félig halva, mint élve, elfoglaltam s megindultunk. Ha száz évig élnék, ezt a két órát, a melyet akkor ott átéltem, sohasem fogom elfelejteni. Homlokomat jeges verejték borította, lábaim inogtak. Időnként a hitvallást mondtam el, s imádkozni próbáltam. De ajkaim csak lemorzsolták az imát. Föltettem magamban, hogy fejem nem emelem föl és szándékomhoz hű maradtam.

Igy értünk vissza a templomba.

Két hét múlva váratlan látogatóm akadt: K. ur, a törvényszéknek egyik legtehetségesebb, legügyesebb, bátor föllépéseért közbecsülésnek örvendő tagja. Az illető minden bevezetés nélkül azon ajánlatot tette, hogy vele s még egy barátjával egyesülve, a városban egy Szent-Vincze-egyesületet alapítsunk. Elgondolható mennyi ellenvetésem volt; de ő hangjában bizonyos győzedelmességgel fölkiáltott: «Hogyan, ön, ki nem habozik vallását és jámborságát társadalmi köréből csak egyedül, egy körmeneten való részvét által nyíltan vallani, ön vonakodnék hozzánk csatlakozni?!»

Végre megadtam magam és megígértem közreműködésemet.

Ime tehát, a jónak, valamint a rossznak útján csak [az első lépés tesz]ik áldozatnak.

Katholikus vallásunkat nyíltan valló két egyéntől támogatva, a szentségek gyakori vétele által megerősödve, — mert barátaim példáját követve, már minden hónapban járultam a szentségekhez, — lassankint sikerült legyőznöm azon határtalan félelmet, a melylyel az emberek ítéletére gondoltam.

El sem telt két év, s szülővárosomban Szent-Vincze-egyesület alakult s az ország előkelő s legjobb családjaiból 30 ifju szegődött hozzánk.

A közelmúltban a két urnapi körmeneten mind a harminczan közvetlenül a mennyezet után követtük és kísértük a legfölségesebb Oltáriszentséget. Nagy és boldog örömezzet egyesített bennünket s meg vagyok győződve, hogy mindnyájan szent büszkeséggel vettünk részt az Ur diadalmenetében.

:Z.

PANGE LINGUA...

Aquinoi szent Tamás hymnusa. — Fordította: *Nagyfalusi Lajos.*

Zengjük zsongó zsolozsmánkat
A mély Szív mély titkának;
S drágalátos szent vérenek,
Údvösségünk árának;
Élő Szívnek, élő szivek
Imádandó Urának!

Atyja küldte s nekünk szülte
A legdicsőbb Szűz méhe;
Köztünk végzett földi pályát,
Köztünk maradt igéje;
S elhagyva a földi utat —
Köztünk él szent személye.

Utoljára ünnepelvén
A husvéti vacsorát,
Véréből ad véreinek
Mennyei szent lakomát;
Eledelül önkezeből
Odaadja önmagát.

Az Igazság igéjére
Élő test ez, nem kenyér;
S nem bor ez, de igaz Élet,
Az Élettől élő vér;
Birja hittel a tiszta szív,
Mit az elme föl nem ér!

Imádnunk kell leborulva
A legnagyobb Szentséget;
Benne birjuk zálogában
Az örök szövetséget;
Hit, szeretet ér csak oda,
Hová az ész nem férhet.

Egy Atyánknak s egy Fiának
Ünnepe is egy legyen;
Hódolatunk örömdala
Törjön át az egeken!
És a Lélek szent kegyelme
Hasson át a sziveken. Amen.

Urnapi körmenet a vizen.

Salzkammergut eredetiségei közé tartozik Hallstadt, a hallstadti tó mellett elterülő kis község, a tó s ennek keleti oldalán egy meredek hegy között lévő keskeny földnyelven.

Az alsó házak czölöpökön, a többi házsorok terrászalakuan emelkednek fölfelé s ugyszólván sziklafalra vannak építve.

Regényes kis helység; utczái rendkívül keskenyek, valamint a házak közötti gyalagjárók, utak és ösvények is. Sokban hasonlít Velenczéhez, nevezetesen pedig abban, hogy a helységben kocsit, lovat nem is látni.

Mindent a vizen hoznak és visznek.

Természetes, hogy a helység lakói ilyen keskeny utcákban körmenetet nem rendezhetnek s hogy urnapi körmenetüket mégis megtarthassák, a tavat hívják segítségül. Az első evangéliumot közvetlenül a templom mellett olvassák föl; ezután megindul a menet a tó felé s hajóra száll. A legnagyobb s legszebben diszitett hajón van az oltár, erre helyezkedik a papság a legfölsé-

gesebb Oltáriszentséggel; a másokra pedig, mely szintén lombokkal és vörös-fehér zászlókkal van diszítve, a bányászlegények zenekara kardalososokkal; a többi hajon helyezkednek el az iskolás gyermekek, a fehérruhás leánykák apáczáikkal, ezután következik a polgárság zászlóival; s ezt követik a hajók az ájtatoskodó hivekkel és idegenekkel — matrózok fehér öltözetben — továbbá a százat is meghaladó, alak és nagyságra különböző járművek, egész kicsiny ladikok, a melyben csak egy embernek jut hely; s végül, egy uszó üteghez hasonló tizenkét taraczkkal megrakott nagy komp szintén zászlócskával és lombokkal diszítve.

A kis hajócsapat az összes harangok kongása s bűgása között a tó közepéig ért. A zene, ének és ima hangja mind halkabban hallszik a partra s fokozatosan elcsendesedik; a menet megáll, ünnepélyes csend következik, a második evangéliumot olvassák; az áldást tizenkét taraczklovés jelzi, melyeket a hegyek visszhangja százszorosán ver vissza, de nem egyszerre, hanem szikláról-sziklára gördül a hang, míg mindegyik sziklafalhoz ütődve s a tavat koszoruzó hegység minden csucsáról visszaverődve lassan elhal.

Erre megindul a menet, az egyik partrészen a harmadik evangéliumot olvassák; reá kis vártatva ismét el kell indulnia, hogy a negyedik evangéliumot énekeljék s a templomba visszatérjenek.

A harangok és taraczkok elnémultak, de a helység terrászai és erkélyei tele vannak az idegen vendégek seregével, a kik nagy számmal jönnek el évről-évre s mindig mélyen meghatva az ünnepségtől, lelkükben maradandó emléket viszik egy kedves, szivre, lélekre ható képnek s fényes ünnepnek, a melyhez hasonlót a föld kerekiségén ritkán láthatnak.

Tanítás az Oltáriszentségről.

(P. Boone S. J. «Manuel du directeur»-je után.)

Az Oltáriszentség Jézus Krisztus szenvedéseire emlékeztet.

«Isteni Megváltónk szenvedésének és halálának örökös emlékjelet akarván állítani anyaszentegyházában, hogy erről az emberek állandóan megemlékezzenek, a legmélt. Oltáriszentséget rendelte, melyben szent testét minden nap eledelül adja s szent véréit italul a kenyér és bor színe alatt.»

I. Miért szenvedett Üdvözítőnk oly gyalázatos és kínos halált? Talán azt akarja, hogy a mi rá emlékeztet, valami oly féle kellemes dolog legyen, akár csak egy disztrakoma?

1. Azért szenvedett, hogy megmutassa: ugy szeret bennünket, mint a jó atya szereti gyermekeit. Ezért választotta a legkínosabb módot, a könnyebbet ránk hagyta. 2. Szenvedett, hogy láttassa velünk, minő elégtételt adott érettünk a keresztfán szent testével és vérével. 3. Hogy éreztesse velünk

a törvény és a kegyelem édességét. 4. Hogy szeretetének erejével kényszerítsen részt vennünk halála fájdalmaiban és gyalázatában.

«Megemlékezve megemlékezem erről és lelkem eleped bennem.»
(Jer. siralm. 3, 20.)

II. Miért akart a Megváltó az Oltáriszentségben jelen lenni szenvedéseinek örök emlékeül, alkalmas erre a kenyér és bor szine?

1. Hogy lássuk, mennyire becsüli ő szenvedéseit s mennyire kell őket nekünk megbecsülnünk.

2. Hogy szeretetének, melylyel értünk szenvedett, égő szerelmének kiáradtását fölfedje előttünk. Valahányszor a szent mise szenvedései emlékére bemutatattatik, ő kész magát újra meg újra föláldozni, szent vérért újra váltságul ontani, de nem teszi mégsem, mivel a vér nélkül való áldozat is elég-séges a mi bűneink kiengesztelésére. Ez az a Bárány, ki «megöletett világ eredetétől» (Titk. jel. 13, 8.), mert az ó-szövetség áldozat-állatjainak módjára halt meg és meg fog halni minden szent misében a világ végezetéig.

3. Hogy pótolja hálálkodásunk hiányait, a melylyel Istennek a megváltás nagy jótetteiért és egyéb jószágáért tartozunk. A Megváltó köszöni meg Atyjának azokat a kegyelmeket, melyeket nekünk adott — mihelyetünk. Ezért hívjuk a legmélt. Oltáriszentséget Eucharistia-nak, a mi hálaadást jelent.

III. Milyen indító okok készítették arra az Üdvözítőt, hogy a kenyér és bor szine alatt hagyja a világon szenvedésének emlékét?

Szenvedése és a kenyér s bor szine között sok vonatkozás van.

1. A szent ostya a megörölt és téstává gyurt buzaszemekből készül, a bor a kisajtolt szőlőszemekből; hasonlóan az Ur Jézus szent teste is összetörött a szenvedések sulya alatt, ütlegelték, lábbal tiporták, szentséges vére az ostor, a töviskoszoru és a szegek nyomán serkent ki s folyt bőségesen. Azt akarja tehát az édes Üdvözítő, hogy a kenyér és bor szine az ő fájdalmaira emlékeztessen, hogy szent testét és vérért magunkhoz véve, szenvedése, keserve, kínjai eledelét vegyük magunkhoz, hogy szívünket bűnbánattal törjük meg és bűnbánással sanyargassuk testünket.

2. Az Oltáriszentségben maga Jézus Krisztus ujitja föl halálát és temetését, midőn őt magunkhoz vesszük annak emlékére, hogy ellenségei szét-roncsolták, a halál martalékává tették és sirba helyezték sebekkel borított szent testét. Én lelkem, gondold meg, valahányszor áldozol! Megváltód sirja vagy!

Az Oltáriszentség jótéteményeinek nagysága.

I. Hogy megérthessük e jótétemények nagyságát, elmélkedjünk 1-ör a fölött, hogy Jézus Krisztus a mi orvosunk s egyben orvosságunk, 2-or, hogy egyedül csak ő a mi megváltásunk és váltságdíjunk, maga személyében

jön, hogy bilincseinkből kiszabadítson, 3-or, hogy minket szenvedése által meggyőzvé, szent testével táplál bennünket. Valóban nagylelkű fejedelem, meghív asztalához s őnmaga a lakoma. Asztalt terít nekünk, szent testét adja eledelül, szent véréit italul.

II. Elmélkedjünk azon nagy ajándékok fölött, a melyekkel Krisztus Urunk fölékesíti a lelkünket, ha a legmélt. Oltáriszentségben magunkhoz veszszük. Megtölt malasztjával, növeli bennünk a szeretetet a többi belénk öntött erénnyel s a Szentlélek adományával együtt. Olyan ez a mi királyunk, a ki személyesen oszt alamizsnát és bőségesen alamizsnálkodik. Ez a mi Urunk, a ki minket «megkoronáz irgalmassággal és könyörülettel, ki betölti jókkal kívánságunkat, hogy megújuljon ifjuságunk, mint a sasé. (Zsolt. 102, 4, 5.)

III. Elmélkedjünk arról, hogy Jézus Krisztus az Oltáriszentség rendelkezésekor arra volt nagy tekintettel, hogyan fűzze össze magát velünk egész életünkben a szeretet kötelékével. Világosan megmondja: «A ki eszi az én testemet és issza az én véreimet, énbennem lakik és én őbenne». (Ján. 6, 57.) Mint ember, csak addig marad nálunk, míg a kenyér és bor színe meg nem romlik, de mint Isten velünk van s mi egyesülve lehetünk vele viszonos szeretetünk által. Szeret bennünket, mi is szerethetjük s meggyőződhetünk szent János szavainak igazságáról: Szeretet az Isten s a ki a szeretetben marad, Istenben marad s Isten nála marad. Mivel Jézus Krisztus maga a szeretet, szeretetre indítja azokat is, a kik őt magukhoz veszik és szeretettel lakoznak őbenne. Ily formán az ember menedékhelyet talál Istenében s az Isten az emberben úgy lakozik, mintha palotája, temploma volna.

IV. Elmélkedjünk ezen egyesülés kiválóságáról. Jézus Krisztus ezen egyesülést összehasonlítja a közte s az Atya között fönnálló egyességgel: «A mint én élek az Atyáért, úgy a ki eszik engem ő is él én érettem» (Ján. 6, 58.) Hasonlóképen, a ki méltóan magához veszi az Ur szent testét, természetével, életével, tökéletességével, erényeivel egyesül, úgy, hogy elmondhatja az apostollal: «Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él énbennem» (Gal. 2, 20).

V. Elmélkedjünk ezen egyesülés rendkívüli hatásairól. Krisztus Urunk közli velünk erényeit, különösen azokat, a melyekre nagyobb szükségünk van, vagy a melyek után jobban vágyódunk. Jézus az a szőlőtő, a melynek venyigéi édes fürtöt teremnek számunkra és ő az a vinczellér, a ki a szőlőtökére gondot visel, azt megmetszi, stb.

A Mária-Reparatrix örökimádási apácza-rend.

IV.

Maria de Jesu anya utolsó évei.

A tiszteletreméltó alapítónő életének utolsó évei telve voltak örömmel, de sok és nehéz megpróbáltatással is. Bátorsága, türelme, az Ur Jézus iránt való végtelen szeretete évről-évre növekedett s megkezdett művét bámulatos gyorsasággal fejlesztette.

1863-tól 1878-ig társulatának tizenkét házát alapította meg, a melyek közül legnevezetesebb és legfontosabb a római zárda. Mária anya kora gyermekségétől fogva véghetetlen tisztelettel viseltetett a római egyház s a pápaság iránt és ezeknek minden érdekét szívében hordta. A katolikus egyháznak hűséges bajnoka volt s Jézus Krisztus helytartójához valóságos gyermeki szeretettel ragaszkodott. Lelke mindig Rómához vonzódott, az örök városhoz, Jézus Krisztus királyságának látható székhelyéhez, a katolikus anyaszentegyház központjához s ezért kezdettől fogva azon működött, hogy kedves társulatát ott megtelepíthesse.

1863 december 8-án a szeplőtelen Szűzet segítségül híván, idősebb leánya Mária-Viktoria és legrégebb társnője Mária-Johanna anya társaságában Olaszországba utazott. Utjoknak első és főcélját a Mária-Reparatrix-társulat pápai elismerése és jóváhagyása képezte. A hét év óta főnnálló és Istentől megáldott intézménynek szüksége volt arra, hogy létjogát az anyaszentegyház ünnepélyesen elismerje. Mialatt a szentszék a nála megszokott lassúsággal és bölcseséggel a jóváhagyáshoz szükséges iratokat átvizsgálta, addig Mária anya az örök városban zárdája számára megfelelő helyett keresett. 1864 június 27-én, Péter és Pál ünnepe előtt való napon, IX. Pius pápa elismerte a Mária-Reparatrix nevezetű ájtatos testvérek társulatát.

A következő év június 21-én, gonzagai szent Alajos napján, végre megnyílt Rómában is a Mária-Reparatrix-apáczaak zárdája, a melyet az alapítónő szent Péter oltalmába ajánlott. Néhány napra rá, IX. Pius pápa az ujonnan megtelepedett szerzetesnőket külön kihallgatáson fogadta, s kifejezte nekik abbeli atyai örömét, hogy őket a katolikus világ székvárosában üdvözölheti. A felejthetetlen emlékű pápa oly kegyes volt, hogy a zárdát személyes látogatásával több ízben is megtisztelte; utoljára 1870 április 29-én volt ott, nemsokára azonban beállt az a politikai fordulat, a mely után a szent Atya a Vatikán foglya lett s onnan többé nem távozott.

E közben keserű fájdalmakat kellett elviselnie a szent asszonynak. Leánya, Mária Julia anya, ki az 1865-iki telet Rómában töltötte, megrongált egészsége miatt kénytelen volt Franciaországba visszatérni és itt Párisban 1868 január 23-án hosszú és kínos szenvedés után jobblétre szenderült.

Mária Julia tiszta lelkét épen a szent Szűz eljegyzésének ünnepén lehelte ki. Mária de Jesu anya folyton drága gyermeke mellett volt és előkészítette őt arra, hogy úgy haljon meg, a hogy egy igazi Reparatrix-testvérnek meghalnia kell és a midőn az elhunyt zárdaszűz hült tetemét a szokáshoz hiven a zárda kápolnájában kiterítették, Mária anya még akkor is nyugodtan végezte ott, a többi apáczával együtt, rendes napi ájtatosságát. Isten mindvégig vele maradt. Idősebb leánya, Mária-Viktoria, vallásosságban, jóságban, szelidségben, szóval minden erényben méltó volt anyjához. Testi szenvedéseit bámulatos megadással tűrte. Egyetlen és fő vágyát az képezte, hogy társulatuknak a belga fővárosban is legyen háza. Kivánsága teljesült 1872 szept. 14-én, az általa választott szent kereszt ünnepén, megnyílt a társulat brüsszeli háza. Három hónapra rá, ugyanebben a házban értek véget Mária Viktoria anya földi szenvedései. Az alapítónő műve jövőjének összes reményét leányába vetette; de azért teljesen megnyugodott Isten akaratában, s könyein keresztül is áldotta az Urat, a ki anyai szívét próbára tette. Szűz Mária, Jézus anyja volt tulajdonképen az első Reparatrix-apáca, különösen pedig akkor, mikor haldokló isteni fia mellett a kereszt lábánál állt. Az alapítónő két leányának halálos ágyánál még jobban megértette mint valaha, miért viseli ő a Mária de Jesu nevet.

De Mária anya még nem ürítette ki fenéki a kelyhet és, bár az Ur nem tagadta meg tőle jóságos támogatását, halála órájáig a Kálvária nehéz útján haladt; a Megváltó kegyelme azonban mindig föntartotta. A legnagyobb öröm, a melyben az Ur őt életének utolsó éveiben részesítette, a társulat pau-i házának megalapítása volt 1874-ben, mely kegyes alapítvány unokahugának Brienen Mária kisasszonynak köszönhető.

Ugyanebben az időben egy másik öröme is volt, ugyanis ekkor vert gyökeret a katolikus Spanyolországban a Reparatrix-társulat, a szevillai ház megalapításával. A társulat mindinkább fejlődött; a szentszéktől több dicsérő iratot nyert, szóval minden arra mutatott, hogy az alapítónő művét siker koronázza. Európának már majdnem minden országában elterjedt, sőt már Dél-Afrikában is voltak Reparatrix-apácák.

De az Isten akaratából és sugallatából létesített vállalatok, mindig magukon viselik a szenvedések bélyegét; ez életerejük jele és termékenységük záloga. A társulat alapításának első napjaiban az Ur előre megmutatta Mária anyának is, mit kell majd szenvednie, ha a kiengesztelés művét sikerre akarja juttatni; ő készségesen vállalkozott mindenre. Volt is fájdalomokban és keresztekben része! A szenvedés minden neme várakozott rá. Folytonos és gyakran igen heves testi kínok, de ezeknél még nagyobb fájdalmat okozott neki a sok lelki szenvedés, leányainak — kiktől annyit várt — elhunytá s ezenkívül is sok csapás, de lelke erővel és akarattal volt fölfegyverkezve és a világon semmi sem volt képes megtörni.

Vegyések.

«A kisdedek és csesemők szája által viszett
véghez a dicséretet.» (8. zs. 3.)

Terézia anya, a szent keresztről nevezett apáczarend alapítónője, gyermekkorában buzgón imádkozott a templomban. Egyszerre csak botránkozva vette észre, hogy két férfiú egész közömbösen áll a kitett Szentség előtt s beszélgetnek, mintha csak a vásáron volnának. Szent harag fogta el a buzgó kis leány szívét s a két fecsegőhöz fordulva kiáltá: Térdre! S ime a két férfiura úgy hatott a gyermek hangja, mint égi szózat s rögtön térdre borultak és imádkoztak.

*

Egy Jenő nevű, ötéves kis fiuról írják, hogy édes anyja, mikor a kedves testvéreknek z—i. kolostorát meglátogatta, mindig magával vitte a kis fiut. Ez bámulatos figyelmet tanusított minden iránt, a mit a kolostorban látott vagy hallott. Így egy alkalommal bejutott abba a helyiségbe, hol a testvérek a szentmiséhez szükséges ostyákat készítették. Mikor a kis fiu látta, mivel foglalkoznak a testvérek, egészen elkomolyodott, szó nélkül odalépett az asztalhoz, fölvelt egy ostyát s mély tisztelettel megcsókolta. A testvérek csodálkozva tekintettek a kis fiura s az egyik megszólítja: «De édesem, mit csinálsz? Hisz az Ur Jézus nincs még az ostyában?» S tudjátok mit felelt a gyermek? «Jól tudom — felelé elragadó kedvességgel — de holnap a szentmise alatt leszáll az ostyába és ott találja majd az én csókomat; hogy fog annak örülni s hogy fog engem szeretni.»

Hogy megszegyeníti e kis fiunak szeretete sok felnőtt katolikusnak lanyhaságát és hidegségét. Hasonlítsuk csak össze a mi szívünk érzelmeit, versenyezhetnek-e ezzel a gyengéd figyelemmel és szeretettel.

(Paradiesesfrüchte.)

Oltáregyesületi ügyek.

Urnapja és az oltáregyesületek. A szentségi Üdvözítő diadalának napja közeledik. A szívek hálával, rajongó szeretettel telnek meg a köztünk élő Istenember jósága, kegyessége és

áldozatkészsége miatt. E nagy érzelmeket nem is lehet már szűk szívbe szorítani, azok kitörnek s lelkes manifestációban kívánnak nyilvánulni. Meg akarjuk mutatni a világnak, ki a mi Istenünk, a mi Megváltónk, a mi Királyunk, ki az, a kinek oltártrónja előtt leborulunk. Nézzétek a milliók és százmilliók lelki birodalmának Urát, nézzétek a világ leghatalmasabb fejedelmét, a kit szíves örömmel kísér diadalutján gyermek és agg,

férfi és nő, császár és szolga, s mindannyiuknak egybeolvadó himnusza hirdeti, hogy itt a győzhetetlen isteni szeretet uralkodik.

Ime ez az Urnap s az urnapi körmenet gondolata. E gondolatnak meg kellene hogy feleljen a kivitel. S a hol élő hit, igaz buzgalom uralkodik, ott az urnapi körmenet csakugyan azt hirdeti, hogy itt az isteni szeretet uralkodik, mely *rendet, fegyelmet* tud tartani parancsszó nélkül is, mely gyengéd figyelemmel, különös oktatás nélkül is megtalálja a módját, hogy kell e nagy eseményt fényessé, emlékezetessé tenni.

Magyarországon az urnapi körmenet gyakran — s még nagyobb városokban is — nem méltó az ünnep gondolatához s az ünnepelt Megváltó méltóságához. Hiányzik a fölemelő ünnep lelkét tevő *rend*, s a szükséges ünnepi dísz. E tekintetben szép hivatás vár oltáregyesületeinkre. A pap maga ily nagy föladat megoldására többnyire képtelen. De ha az oltáregylet tagjai *testületileg*, lehetőleg egyforma *gyertyákkal* vagy fáklyákkal, *rendezett sorokban* kísérik az Oltáriszentséget, s ha még hozzá a tagok viselkedése is megfelel az alkalom komolyságának, nevezetesen ha minden beszélgetéstől őrizkednek, vagy — a mi még jobb — közösen és fenhangon imádkoznak avagy énekelnek, úgy ez impozáns föllépés maga is nemcsak emeli az ünnep fényét, hanem fegyelmezőleg hat a többi hívő seregre is.

Mindenesetre kívánatos volna már ez alkalomra való tekintetből is, ha

oltáregyleteink törekednének *zászlót* szerezni, hogy az alatt jelenvén meg a körmeneten, tanuságot tegyenek a világnak, hogy itt nem véletlenül összeverődött lelkek, hanem szervezett hadsereg kíséri az ő Urát.

Novena Jézus szentséges Szive tiszteletére. Az Oltáriszentség és a szent Sziv tisztelete egymást kiegészíti. Hisz a kenyérszin alatt rejtőző Üdvözítőnek főképp szeretete, nagy Szive az, mi bennünket hódolatra készítet. Ezért is van közvetlenül egymásután a két titok ünnepe. E két ünnepet tehát ájtatossággal összekapcsolni s a legfölségesebb Szentség előtt a végtelen isteni szivnek hódolni, mindenesetre üdvös gondolat.

A budapesti Oltáregyesület azért már több éve fölvette ájtatosságai közé az Urnapját és szent Sziv ünnepét összekötő novenát. Az idén is megtartatik ez, még pedig naponkint szentbeszéddel és litániával. Kezdődik május 28-án, Urnap előestéjén s tart június 6-ig, Jézus Szive ünnepéig. Kívánatos volna, ha ez ájtatosságot más Oltáregyletek is felkarolnák.

Választmányi ülés. A Budapesti Központi Oltáregyesület választmánya május 12-én ülést tartott a Mária Reparatrix apácák zárdájában *örgróf Pallavicini Edéné* elnöklete alatt. *Kánter Károly* igazgató mindenekelőtt örömmel jelenti, hogy az örökimádási zárda s az Oltáregyesület is nagy kitüntetésben részesült, a menyinyiben *Mária Valéria* főhercegnő ő fensége májás 7-én magas látogatásával tüntette ki, mely alkalommal kitüntető figyelemmel érdeklődött a

zárda s az egyesület iránt, s mindkettőt magas jóindulatáról biztosította. A választmány lelkes örömmel vett tudomást a fenséges asszony magas figyelméről, s köszönetét jegyzőkönyvben határozta megörökíttetni.

Az *urnapi körmenetre* nézve elhatározta a választmány, hogy mint más években, az idén is testületileg, zászló alatt, fáklyákkal vesz részt az egyesület az Ur Jézus diadalmene-tében.

Istenben boldogult Gróf Cziráky Jánosné lelki üdveért az idén nem június 6-án, hanem 11-én 1/210-kor tartatik az engesztelő szentmise.

Felhívja az igazgató továbbá a hölgyek figyelmét a budapesti templomokban június hó folyamán tartandó szentségimádásokra. Nap-nap után más-más templomban lesz kitéve a legfölségesebb Oltáriszentség s a választmányi és terjesztő hölgyek figyelmét kell legelső sorban képeznie, hogy elégséges számmal legyenek mindenütt imádók.

Örvendetes tudomásul veszi a választmány, hogy *özv. Láncz Nándorné* és *özv. Gürsch Nándorné* egyenkint 200 koronás mise-alapítványt tettek le az egyesületnél.

A terjesztők sorába újabban föl-vétettek: *Gr. Batthyányi Tivadarné*, *Gr. Zichy Livia*, *Br. Lúzsénszky Henrikné*, *Br. Weissenbach Jánosné* és *Karkis Malvin* urhölgyek.

Határozatott továbbá, hogy Jézus Szentséges Szive ünnepét megelőzőleg mint már több éven keresztül az angolkisasszonyok templomában, az idén is az örökimádási zárda kápol-

nájában novena tartassék naponkint szentbeszéddel és litániával. Az ájtatosság május 28-tól (Urnapi előestéje) június 6-ig tart.

Hálás köszönettel vette tudomásul a választmány, hogy *dr. Kohl Medárd* püspök ur 1000, s Vizlendváról egy jámbor hívő, *Tóth főtisztelendő* ur révén 200 koronát adományozott az egyesület céljaira.

A szokásos imák elvégeztetvén, az ülés föloszlott.

A **gyulafehérvári Oltáregyesület** fényes ünnepségre készül. Június 6-án fogja fölszentelni *Mailáth Gusztáv Károly* erdélyi püspök ur az egyesület új, fényes zászlaját. A zászlószen-teléssel együtt oltáregyesületi kongresszus is tartatik, melyre a Központi Oltáregyesület részéről is leutaznak *Kánter Károly* apát, igazgató és *dr. Glattfelder Gyula*, lapunk szerkesztője.

Az **esztergomi Oltáregyesület** működéséről következőkben számol be *dr. Csajka Ernő*, theologiai tanár, igazgató.

Zajosan nem működünk, mert kizárólag saját szerény erőnkre támaszkodunk, de a csöndes körben a buzgó terjesztők minden lehetőt megtesznek. *Vaszary Lászlóné* elnöknőnk egész lélekkel csügg az egyesület ügyein és fáradhatatlanul jár és buzdit mindenütt.

Az imádási vasárnapokon annyian járulnak a szentségekhez, hogy három gyóntatónak van elfoglaltsága. Azoknak száma, kik gyakrabban áldoznak, évről-évre nagyobb lesz.

Az istentiszteletet a vizivárosi zárda

fényesen rendezzi, pedig ez nekik meg-
lehető fáradtságba kerül.

Lassankint átmegy a nép ismere-
tébe az Oltáregyesület.

Ebből a célból rendezünk kiállítást is, hogy lássák ezek a célját is egyesületünknek. Az idén ez elmaradt azért, hogy jövőre kissé gazdagabb legyen, mert egy év alatt keveset teremthetünk.

Az Esztergom város területéről befolyt alamizsnából fehérneműeket készítenek és a kiállítás után a központba fogjuk küldeni azokat.

Pénztárunk állapota a következő:

A nyilvános imádási napokon való gyertyákra kell évenként 240 korona, az énekvezető tiszteletdíja 50 korona, különféle kiadások 10 korona. Főmaradt még 320 korona, melyen az egyházi ruhákra anyagot vásároltunk.

A vidéki Oltáregyesületekből befolyó adományokat mind a központba küldöm.

Főlemlitem végül, hogy a nagyobbjében lelki gyakorlatokat rendeztünk *Prohászka* ur vezetésével, melyen az esztergomi intelligens nők tulnyomó nagy része jelen volt.

A terjesztők hangulata és meggyőződése az, hogy *a budapesti központhoz való ragaszkodás az egyedül helyes magatartás és visszatetszik az ellenkező törekvés* nemcsak anyagi okok miatt, de *főleg az egység katolikus eszméjéből kifolyólag* és másodsor azért, mert különben az egyház által engedélyezett bucsukban nem részesülhetnek.

Azért a mélyen tisztelt központi

vezetőség iránt hálás és teljes bizalommal viseltetünk és utasításait mindenben örömmel követjük.

★

A bpesti közp. Oltáregyesület rendes tagjaitól 1901 és decz. befolyt díjak.

Ft. Zsembery József plébános ur által a Zólyom-lipcsei tagoktól 19 k, Khon Teréz 2 k, Berkes Kálmánné 10 k, Radován Antal 4 k, gróf Csekonic Endréné 40 k, Cziráky Luiza grófnő 7 k, Kosgleba Antalné 2 k, Richter Ludmilla 2 k, Pour Olga 24 f, Takács András 1 k, Harmath Julia 4 k, Kulcsár Ágnes 2 k, Zsufa Róza 1 k, Nagy Marcella 1 k 20 f, Szlimák Margit 50 f, Moldován János az Alsó-báni tagok után 6 k 33 f, Benke Bertalanné 2 k, Gosztonyi Ilona 4 k, Géczy Károlyné 2 k, ft. Bányai Gábor plébános ur a zimanyi tagok után 7 k 20 f, a bátei tagoktól 6 k 20 f, ft. Kiss Imre plébános ur a kecskeméti tagok részéről 8 k, Petrik Anna 2 k, Szlimák Irma 1 k, ft. és nsg. Boros János Lugosról 243 k, ft. Vajda Tivadar ur Bagolyfaluból 9 k 12 f, Borosmezőről 3 k 36 f, Paliczkáról 5 k 52 f, báró Vécsey Mária a szilvásujfalusi tagok részéről 90 k, Magyerek 2 k, Unger Berta 4 k, Ellenbacher Adél 4 k, Sztadiczé Ferencz 24 f, Keilucam Mára 2 k, özv. Szutyovszky Ignáczné 10 k, Schlauch Gézáné 10 k, Schné Constancia 2 k, Galambosi Mária 4 k, Walter Katalin 2 k, Reiff Irma 2 k, Pechán Julianna 2 k, Komáromi Ottilia 2 k, Dávid Andrásné 1 k, özv. Gregor Andrásné 1 k, Vay Kázmér 2 k, ft. Boros János kanonok ur a tikványi gör. kath. hitközség részéről 12 k, ft. Plent István plébános ur a kaksó-mindszentin és Kassán begyült tagdíjak fejében 100 k, Rösler Jozefa 60 f, Gombos János 2 k, Gombos Viktória 2 k, Knate Luiza 2 k,

Mámbriny Mária 1 k, Cseplák Amália 2 k, Messner Julianna 2 k, Szücs Erzsébet 2 k, Szücs Fanni 2 k, Szücs Anna 1 k, Wáczy Josefa 2 k, Halászy Róza 2 k, Ziblik Mária 40 f, Roditzky Teréz 40 f, Blaskó Károlyné 40 f, Tankó Mária 1 k, Karnisch Anna 4 k, Komora Johanna 2 k, Porpáczy Anna 2 k, Miczka Mária 2 k, Miczka Jánosné 2 k, Schustrovics Katalin 1 k, Kovács Anna 2 k, Fazékas Ilona 2 k, Britska Jánosné 60 f, Barna Istvánné 60, Szüki Antalné 60 f, Musard Francziska 2 k, Rosenbaum Luiza 4 k, Fuszek Róza 2 k, Pimperl Györgyné 2 k, Jung Mihályné 4 k, ft. dr. Fóth József ur Szombathelyről 16 k 84 f, Kis-Unyom 58 k, Mária falváról 17 k 44 f, Szó Erasztné 2 k, ft. Gregorovics Nándor 2 k, Kóczán Jánosné 1 k, Blaskó Károlyné 2 k, Kohut Pál 2 k, Vogel Berta 2 k, Baráth Lajosné 2 k, Karácsonyi Ignáczné 3 k, Krajcsovits Ferenczné 1 k, Krajcsovits Ferencz 1 k, Somodi Anna 40 f, Papp Mária urnő által Ér-Selindről 9 k, Szlimák Margit 50 f, Rehm Zsigmond 2 k, Szabó Mária 1 k, Hirsberger Magdolna 1 k, Wider Erzsébet 2 k, Pacher Mária 1 k, Manherdt Klára 60 f, Markó Anna 2 k, Büchler Róza 3 k, Markó Mária 2 k, Dancs Anna 4 k, Garder Józsefné 1 k, Hugyeczné Mária 60 f, Harsányi János 60 f, Hanura Magdolna 1 k, Szombati Erzsébet 2 k, Kollmann Jánosné 1 k, Benus István 4 k, Molnár Viktória 2 k, Deák Istvánné 2 k, Mallér Mária 2 k, Janosik Etel 2 k, Németh Emilia 2 k, Havel Etel 4 k, Zlinszky Leopoldina 2 k, Keiner Rozina 2 k, Schauschek Matild 2 k, Selmayer Károly 4 k, Selmayer Irma 4 k, Selmayer Gizella 2 k, Selmayer Sarolta 4 k, Selmayer Mária 2 k, Kroli Katalin 24 f, Lánch Augusztá 10 k, Majthényi Ilona 4 k, Schwindt Fanni 5 k, Gangusch Anna 2 k, Frits Etelka

2 k, Janik Mária 2 k, Sláma Katalin 24 f, őgróf Pallaviczini Edéné ő nméltós. által 60 k, Ghyczy Ida ő Nsga által 10 k, Kubics Anna 4 k, Szedlák Anna 4 k, Stahly 4 k, Molnár Jánosné a jobbágyi plebánia területén levő tagoktól 41 k 86 f, ft. dr. Repák Jenő az eperjesi egyházmegyéből 176 k 46 f, Kisziváth Margit 1 k, Beniczky Francziska 2 k, Horácsik Pál 2 k, Delemartina Viktória 2 k, Német Viktória 2 k, ft. Klenovics Péter a nagylévárdi megtért anabaptisták részéről 14 k 70 f, mélt. Cziráky Almásy Erzsébet grófnő által a békés-gyulai tagok részéről 16 k 40 f és a kétegyházai tagoktól 22 k, Baranyai Mária 4 k, Boros Erzsébet 1 k, Holló Györgyné 2 k, Polóka Józsefné 2 k, Katona Karolin 2 k, Gressner Józsa 1 k, Simkó Anna 2 k, Kvassay Jenőné 4 k, Holéczy Józsefné 4 k, Tóth Józsefné 4 k, Fábry Sarolta 2 k, Gervay Luiza 2 k, Perger Juliska 24 f, Lubinszky Györgyné 2 k, Bozóky Paula 24 f, Tuszovszky Gyuláné 2 k, Áldásy Antalné 4 k, Martinek Thekla 4 k, Keövény Gizella 24 f, Marastoni Mária 24 f, Koch Julianna 24 f, dr. Emmer Kornélné 24 k, Melcher Teréz 1 k, Mecher Irma 1 k, Tekla Mari 1 k, Bosor Borbála 1 k.
(k = korona, f = fillér).

Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről.

Bouillierie carcassonei püspöktől.

A pecsét.

III.

Maradjunk szorosán egyesülve Jézus Krisztussal, a ki meg fog minket tanítani szeretni és cselekedni.

Van Isten Egyházában szentségünk, a melyből a lélek kettős hasznot

merit: szeretetet a saját szive részére és érdemes cselekedeteket a tagok számára, melyeket igazgat.

Fölismertük s tudjuk, hogy bizony szívünk épenséggel nem képes úgy szeretni, a mint kellene szeretnie és hogy kezeink szintén nem birnak úgy cselekedni, a mint cselekedniök kellene.

Egyesüljünk e szentséggel és Jézus megtanít minket szeretni és cselekedni.

Fáradtság és lanyhaság, szomorubuskomorság foglalja el belsónket — és mi szomoruan haladunk az Ur utján.

Szívünk száraz, — szomjas.

Nem találván magában hangot, a mely az ájtatosságot megkönnyitené; minden parancsa ellen zugolódik.

Kesereg éjjel, kesereg nappal, mint Jób, mikor az Ur iránt való hűségében megpróbáltaték.

Akkor az Ur, megkönyörülván nyomoruságunkon, elénk jön majd az uton, a melyen haladunk.

Mint egykor az emmausi két tanítvány, mi is meg fogjuk őt ismerni a kenyérszegésben.

Mély lélekzettel szívjuk magunkba a kedves beszédeket, a melyek szívünket fölhevítik, szeretetünket lángra gyulasztják és erőt adnak nekünk, hogy úgy cselekedjünk, mint a hogyan érezünk.

Szólni fog hozzánk az égből, énekel előttünk csodás énekeket, elbeszéli nekünk Isten városának kellemeit.

Utközben gyönyörködve fogjuk hallgatni előadását a békéről, a me-

lyet az ember majd ott érez, ezen béke örökkévalóságáról és ez örökkévalóság boldogságáról.

Én mondom ezt nektek és állhatatosan ismétlem, hogy társalgása oly bájos, miszerint az elbágyadt és el-tikkadt lélek magához tér, fölvidul, fölébred, mert szive már nem unatkozik, teste már nem fáradt.

Add, Uram, megértenem az Oltáriszentséget, hogy parancsaidat megismerjem, azokat szeressem és azok szerint éljek.

Szent ostya, légy pecsét szívemen, hogy szeresselek; légy pecsét karomon, hogy dolgozzam; ut signaculum super cor — signaculum super brachium. *Meditator.*

A legméltóságosabb Oltáriszentség imádása.

Imádlak, igazi oltáriszentségi kenyér és elismerem, hogy kellemebb vagy, mint a föld összes édességei. Engesztelésül az ellened támadt véleményekért, neked ajánlom ama szent beszédeket, a melyekkel téged az Egyház szent doktorai dicsőítettek, a kikkel reménylem, hogy egykor én is mondhatom és énekelhetem majd:

Imádtassék végnélkül és áldassék a legfölségesebb Oltáriszentség.

Adorator.

Az Oltáregyesület elhunyt tagjai

1901. évben.

Krajer Rozália Rákos-Csaba, Schatz Matild Strém, Sziij Mihály Balogfa, Szakály Mária Soókitótfalu, Novák Anna Budapest, Grátzer Justina Szombatfa.

Szerkesztő: Dr. Glattfelder Gyula.

Alapított 1859-ben. Alapított 1859-ben.

Korompay Márton utóda

BUDAPEST,

IV. ker., Molnár-utca 9. szám.

Épület, toronyfedés, légszesz, vízvezeték, kutak, fürdőszoba, konyhaberendezést, minden e szakba vágó munkát, jótállás mellett készít. ———

... Körmeneti lámpákat készítek ...

JUSTH BÉLA

kárpitos-mester és diszitő,
a budapesti közp. Oltáregyesület
szállítója,

Budapesten,

VII., Rottenbiller-utca 6a.

*

Elvállal

*magánlakások, egyesületi-
és körhelyiségek teljes be-
rendezését, továbbá elfogad
és pontosan teljesít minden
e szakmába vágó javítá-
sokat.*

Vásároljunk Tanuló Sorsjegyet!

Ő Fensége József Ágost főherczeg ur és főmagasságu Vaszary Kolos bibornok herczegprimás ur fővédnöksége alatt álló budapesti Mária-kongregáció Finevelő-Intézete szegény tanulók javára

≡ nagy sorsjátékot ≡

rendez. A sorsjáték 1901 október 31-én 85.126 szám alatt lett a m. kir. pénzügyminiszterium által engedélyezve. ———

Huzás 1902 október 1-én.

Egy sorsjegy ára 1 korona. Főnyeremény 10.000 korona értékben. Összesen 1135 nyeremény.

—— Sorsjegyek kaphatók a «Tanuló Sorsjáték Irodában» ——

Budapest, V., Alkotmány-utca 28. szám.

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-csanyi plébános.

Előfizetési ára :

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér, kap mutatószámot ingyen.

WALSER-VARGA-féle

Sacerd. etiam. erga s. à 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig :

- I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel) :
a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.
- II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel) :
a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.
- III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130) :
a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstkapocszal 20 kor.
- IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban) :
a) jó minőségű papíron, háromszáznál több szép képpel, vászonkötésben, tokkal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.

V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz :

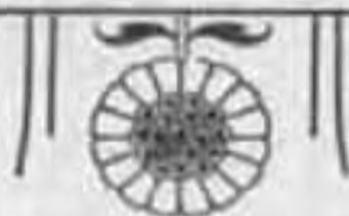
A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.]

Ára a 14 új órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér.]

Az új teljes kiadás megrendelhető :]

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhímzés.*

==== *Templom- és kápolna-berendezések.* =====

Kitüntette: Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

Magyarország legrégebbi
egyházi szerek és zászlók gyára

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József főg és Klotild főgasszony ő cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

==== *Alapított 1863-ik évben.* =====

~~~~~ Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás. ~~~~~

Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák berendezéséhez szükséges tárgyaimat a legjutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben, nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.

*Tűzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

Szentszobrokat, csillárokat, ciborium és kelyheket, Fali és oltárgyertyatartók és oltárlámpákat. Monstranciák, stáció-képek, oltárok, Urkoporsókat stb. Nagy választék arany, ezüst és selyemhímzésekben, valamint himzett egyházi ruhákban.

Régi ruhák javítását, valamint kelyhek, ciborium, monstrancia, oltárlámpák, oltárgyertyatartók megezüstözését vagy megaranyozását elvállalom és olcsón készítem el. Képes árjegyzéket és költségvetést kívánatra bérmentve küldök.

